

pomazal hlavu olejem, a přijal nabídku, aby vstoupil do Saulových služeb. Byl pastýřem tak jako jeho bratři, ale uměl hrát překrásně na harfu, proto byl přijat na královský dvůr. Když na krále přišla vlna hněvu, David ho svou hrou na harfu dokázal uklidnit.“

„Věděl Saul, že Bůh na jeho místo vyvolil právě Davida?“ zeptal se Matěj.

„Nejprve nic netušil, ale brzy to pochopil. Nebyla to náhoda, že jednoho dne vzal oštěp, mrštil jím po Davidovi a málem ho zabil. Přes to všechno se Davidovi vedlo u dvora dobře. Zamiloval se do královny dcery Mikal a oženil se s ní. Co je však ještě důležitější, získal si přátelství Jonatana, Saulova syna. Toto hluboké, upřímné přátelství mu několikrát zachránilo život. Králova žárlivost a hněv však nakonec vyhnaly Davida z paláce a přinutily ho k útěku. Teď ale na chvíli přeručíme vyprávění a vrátíme se k příběhu o obru Goliášovi, veliteli Filištanů.“

IZRAELSKÉ KRÁLOVSTVÍ

„Dej nám krále, který bude nad námi vládnout,“ žádali Izraelité od proroka Samuela. Až do tohoto okamžiku (11. století př. Kr.) byl izraelský lid veden osobnostmi naplněnými Božím duchem, jako byl třeba Mojžíš, Jozue nebo soud-

ci, a proto se tato žádost Samuelovi zdála jako vzdálení se od Boha.

Království mělo velmi komplikovanou historii a trvalo až do roku 586 př. Kr., kdy Judské království padlo pod babylonským nátlakem. Všechny národy, které obklopovaly území Kanaánu (Palestiny), byly silnější, protože měly centralizovanou organizaci postavenou na králi:

Filištané, Amonité, Moabité, Edomité, Féničané, vedle Egyptanů a Asyřanů. Izraelské království vzniklo za vlády tří důležitých králů: Saula, Davida a Šalomouna. Díky nim se lid cítil jednotný a získal dva jasné základní body: chrám, kde spočívá Hospodin, a krále, který je jeho mluvčím.